

Laurette Onkelinx,

Franstalige minister met Limburgse roots

In 1950 is mijn vader met zijn ouders verhuisd van Limburg naar Ougrée, bij Luik, waar hij werkte als arbeider. Omdat mijn ouders wilden dat ik mijn wortels leerde kennen, kwamen we geregeld in Vlaanderen. Op familiebezoek naar Limburg of op culturele uitstap naar Brugge, Gent of Antwerpen. Dagen die ik mij herinner als leuke familiemomenten, en die in mijn hoofd erg gelinkt zijn aan mijn leven als jong meisje. In

de zomer ging ik in Oostduinkerke op kamp met de mutualiteit. Van Luik naar de kust, dat was heel exotisch. Niet omdat het aanvoelde als een ander land, maar omdat op reis gaan in ons arbeidersmilieu allesbehalve evident was. Zo heb ik Vlaanderen leren kennen. De taal veel minder. Omdat mijn moeder uit Frankrijk komt, werd thuis geen Nederlands gesproken. En op school kregen we het pas in het derde middelbaar. Jammer, want ik deed het graag.

Misschien omdat ik veel complimentjes kreeg voor mijn uitspraak. *(lacht)* Ja, mijn medewerkers lachen ook altijd als ik dat zeg. Maar de *g* en de *r*, waar de meeste Franstaligen problemen mee hebben, beheerste ik goed omdat ik die altijd van mijn vader had gehoord. En ik weet dat mijn Nederlands nog voor veel verbetering vatbaar is. Ik doe mijn best, maar ik heb jammer genoeg niet de capaciteiten van bijvoorbeeld minister Paul Magnette (PS). En er is gelukkig

veel veranderd. Mijn jongste dochter Noa krijgt Nederlands in het derde leerjaar. Ze heeft een accent, maar ze doet het graag. En een accent is toch niet zo erg? Vlamingen hebben ook een accent in het Frans, wij vinden dat *mignon*.’

‘De crisis waarin we verzeild zijn, doet me veel pijn. Als Franstaligen hebben we zeker een mea culpa te slaan. We hebben lange tijd te weinig opengestaan voor verandering. Hervormingen zijn dus nodig. Maar zijn het veranderingen die moeten leiden tot een splitsing of om het beleid meer af te stemmen op de economische situatie van de regio’s? Daarover verschillen we van mening. Ik weet zeker dat Walen en Vlamingen nog een mooie toekomst hebben samen. Zoals we een mooi verleden hebben. Ik vind het ver-

schrikkelijk dat we onze sterkte niet meer zien: de unieke Belgische identiteit. België heeft zich geëxporteerd op een manier die niet in verhouding staat tot de grootte van het land. We zijn een volk van *créateurs*. Denk aan de mode, de schilderkunst, zelfs de politiek. We hebben al veel problemen gehad, maar we zijn er met onze Belgische creativiteit altijd uit geraakt. Het frustrereert me dat we politiek gezien niet vooruit kunnen, maar we zitten als onderhandelaars nog altijd samen aan één tafel, dus we hebben de plicht om er alles uit te halen.’

‘In het contact met individuele personen voel ik de verschillen tussen Walen en Vlamingen trouwens niet. Een groot deel van mijn kabinet is Nederlandstalig. We zijn niet zo anders, hoor. (Tot haar

woordvoerster) Saar, zijn wij zo verschillend? Nee dus, we merken het zelfs niet. Ook in de regering merk ik het niet. Ik denk dat de verschillen tussen mannen en vrouwen in de politiek nog altijd veel groter zijn dan die tussen Vlamingen en Walen. Heb je gehoord dat Bart De Wever Caroline Gennez op de radio *karakterieel* heeft genoemd? Dat is weer typisch iets om over een vrouw te zeggen. Draai het of keer het zoals je wilt, vrouwen krijgen nog steeds veel te verduren in de politiek. *Ze werken hard of ze kennen hun dossiers*, maar ze worden zelden intelligent genoemd, terwijl ze dat van een man niet snel genoeg kunnen zeggen.’

Make-up: Karima Mettioui.